

gruppe at give udtryk for, at det efter vores mening er ønskeligt at få en reform af nævningesager, som styrker sagsøgtets retssikkerhed via mulighederne for at anke ikke alene strafudmålingen, men også selve skyldsspørgsmålet. Men retssikkerhed ligger ikke alene i muligheden for at anke sin sag. Borgernes retssikkerhed i forhold til systemet ligger også i en fagligt kompetent behandling samt et effektivt retsvæsen, hvor sagerne bliver behandlet inden for et vist tidsrum. Effektivitet og faglighed skal gå hånd i hånd, hvilket vores nuværende byretssystem ikke ville kunne leve op til, hvis vi blot tog beslutningen om toinstansprincippet uden at have øje for de tilpasninger i strukturen, som beslutningen ville kræve.

Vi er fra socialdemokratisk side fortrøstningsfulde med hensyn til, at en sådan større reform kan lykkes, men resultatet afhænger af, at processen får lov til at munde ud i en helhed. Så vi vil blot venligt anmode om at mobilisere den sidste tålmodighed, inden vi har det rette beslutningsgrundlag.

Vi afviser altså beslutningsforslaget med den begrundelse, men ikke med henvisning til en politisk uenighed om målet for en helhedsorienteret reform, hvilket er en styrkelse af den enkeltes retssikkerhed.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Det er jo, som det allerede er sagt, en meget omfattende ændring, der skal foretages, hvis vi skal indføre toinstansprincippet i nævningesager. Forslagsstillerne angiver ikke nærmere en fremgangsmåde, men det er meget store ændringer i retsplejeloven, der skal foretages, og det er meget store principielle problemer, der skal diskuteres grundigt igennem. Dette for at sige – også i forlængelse af de debatter, vi har haft tidligere om lovqualität – at det ikke er noget, man lige kan gøre fra den ene dag til den anden.

Det er da også en diskussion værd, om vi overhovedet skal have det toinstansprincip. Den dobbelte garanti er jo en form for toinstansprincip, som mange vel vil hævde har fungeret tilfredsstillende. Nogle mener netop, at den selvstændighed, som nævningene får lov at udøve under et nævningeting, som det foregår i dag, er større og i overensstemmelse med forudsætningerne i grundloven, men den diskussion vender vi tilbage til. Det har vi ikke lagt os fast på endnu.

Jeg vil da i den forbindelse også rejse spørgsmålet, om der er nævningesager, som kan overgå til at være domsmandssager. Grundloven siger ikke noget om, hvor mange nævningesager vi skal have, og det er vel uafklaret, om vi helt kan afskaffe nævningeinstitutionen. Det kan vi formentlig ikke, men indskrænke den kan vi vel nok, og det var vel værd at se på, om der er nogle af de meget ressourcekrævende straffesager, der lige så godt kunne køre som domsmandssager og starte ved byretten.

Hvis vi skal have et toinstansprincip, er vi enige med forslagsstillerne i, at så skal de sager ikke mere starte ved landsretten som første instans. Der er bestemt ikke brug for at belaste Højesteret yderligere, så de skal altså starte ved byretten, og det vil jo nødvendiggøre en retsreform på den ene eller på den anden måde.

Nu skal vi jo ikke tage hul på den retsreform i dag, og det er klart, at i Venstre vil vi studere de forskellige synspunkter i kommissionsarbejdet meget nøje, men da justitsministeren jo har bragt spørgsmålet ind, vil jeg godt sige her på Venstres vegne, at det, der vil være meget afgørende for os, ja, det er også den form for effektivitet, som Sandy Brinck var inde på, men vi tænker måske først og fremmest på effektiviteten for borgerne.

Vi vægter det meget højt, at der ikke bliver længere afstand fra borgerne til retsvæsenet, end der er i dag. Vi bryder os ikke om, at mindre provinsbyer helt skal afvikles for det juridiske miljø, for det vil jo blive konsekvensen. Hvis retterne centraliseres, vil advokatkontorerne også flytte, og så vil der altså blive længere for borgerne til rådgivning. Det er jo også en del af retssikkerheden, at der er en advokat, en rådgivning, i hver eneste by.

Så der er altså mange spørgsmål, der skal diskuteres i den forbindelse, og det vil være helt grundlæggende for Venstre, når vi skal diskutere retsreformen, at det ikke bliver vanskeligere for borgerne at komme til rådgivning og at komme til retten.

Der er et andet element, man kunne føre ind i den diskussion, nemlig at med de mange retter, vi har rundtomkring i de små byer, er det jo sådan, at den lokale presse også møder op. Der er altså meget vidtgående retsreportager i de lokale aviser. Det kunne man godt frygte ville blive smadret, hvis man centraliserede retterne for meget, og det er jo et væsentligt demokratisk problem, hvis retsreportagen forringes i provinsen. Så det er også et af de elementer, vi